

سُورَةُ عَيْنَ

الْجَرْأَةُ الْكَلَوْنُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عَسْ وَتَوْلَىٰ أَنْ جَاءَهُ الْأَغْمَىٰ ۝ وَمَا يَدْرِيكَ لَعَلَهُ يَرِيْكَ ۝
 أَوْ يَدْرِيكَ فَتَفَعَّلَهُ الذِّكْرِي ۝ أَمَانٌ أَسْتَغْفِي ۝ فَأَنْتَ لَهُ رَصَدٌ ۝
 ۝ وَمَا عَلَيْكَ لَا يَرِيْكَ ۝ وَأَمَانٌ جَاءَكَ يَسْعَىٰ ۝ وَهُوَ حَشْنٌ ۝
 فَأَنْتَ عَنْهُ تَاهٌ ۝ كَلَّا لَهَا تَذَكَّرٌ ۝ فَنَ شَاءَ ذَكْرُهُ ۝ فِي صُحْفٍ
 مُّكَرَّمَةٍ ۝ مَرْفُوعٌ مُّظَهَّرٌ ۝ بِإِيْدِي سَقْرَقَ ۝ كَرَمَ سَرَرَقَ ۝
 قُتِلَ الْإِنْسَنُ مَا أَكْفَرَهُ ۝ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۝ مِنْ نُطْفَةٍ
 خَلَقَهُ ۝ فَقَدَرَهُ ۝ فِي السَّبِيلِ سَرَرَ ۝ ثُمَّ أَمَانَهُ، فَأَقْبَرَهُ ۝ ثُمَّ إِذَا
 شَاءَ أَنْشَرَهُ ۝ كَلَّا لَمَّا يَقْضَ مَا أَمْرَهُ ۝ فَلَيَنْظُرِ الْإِنْسَنُ إِلَى طَعَامِهِ
 ۝ أَنَّا صَبَّيْنَا الْمَاءَ صَبَّيْ ۝ فَوْشَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقَّا ۝ فَأَبْشَرْنَا فِيهَا
 حَبَّا ۝ وَعَنْبَأْ وَقَضَبَ ۝ وَرَسَوْنَا وَخَلَاثَ وَحَدَابَ عَلَبَ ۝ وَفَكَهَهَ
 وَأَبَأَ ۝ مَتَعَالَكُمْ وَلَا تَعْمَلُمُ ۝ فَإِذَا جَاءَتِ الْأَصَاخَةُ ۝ يَوْمَ يَقْرَأُ
 الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ۝ وَأَمْهَهُ وَأَبِيهِ ۝ وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ ۝ لِكُلِّ
 أَقْرَبِي مِنْهُمْ يَوْمَ يُذْشَانُ ۝ يُغَيْنِيهِ ۝ وَجُوهٌ يَوْمَ يُذْشَدُ مُسْفِرَةً
 ۝ صَاحِحَكَهُ مُسْبِشَرَةً ۝ وَجُوهٌ يَوْمَ يُذْشَدُ عَلَيْهَا غَرَّةً ۝

الْجَزْءُ
٩٦

٥٨٥

(80)
SEKSENİNÇİ SÛRE
ABESE

Mekke'de inmiştir, 42 âyetdir. Adını, «yüzünü ekşitti», yahut «buruşturdu» anlamına gelen ilk kelimesinden almıştır.

Sürenin inişiyle ilgili olay kısaca şöyledir: Resûlullah bazı Kureyş ileri gelenlerine İslâm'ı anlatırken âmâ bir müslüman olan Abdullah b. Ummü Mektûm ondan kendisini aydınlatmasını istemiş, fakat muhataplarını gücendirmek istemeyen Resûlullah onunla ilgilenmemiştir, israrından dolayı biraz da yüzünü ekşitmiş, bu yüzden sürenin başındaki âyetlerle tenkit ve ikaz edilmiştir.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1, 2, 3, 4. (Peygamber), âmânın kendisine gelmesinden ötürü yüzünü ekşitti ve geri döndü. (Resûlüm! Onun halini)

sana kim bildirdi! Belki o temizlenecek, yahut öğüt alacak da o öğüt ona fayda verecek.

5, 6, 7. Kendini (*sana*) muhtaç görmeyene gelince, sen ona yöneliyorsun. Oysa ki onun temizlenip arınmasından sen sorumlu değilsin.

8, 9, 10. Fakat koşarak ve (*Allah'tan*) korkarak sana gelenle de ilgilenmiyorsun.

11, 12, 13, 14, 15, 16. Hayır! Şüphe siz bunlar (*âyetler*), değerli ve güvenilir kâtiplerin elleriyle (*yazılıp*) tertemiz kılınmış, yüce makamlara kaldırılmış mukaddes sahifelerde (*yazılı*) bir öğüttür, dileyen ondan (*Kur'an'dan*) öğüt alır.

17. Kahrolası insan! Ne inkârcıdır!

18. Allah onu neden yarattı?

19. Bir nutfeden (*spermadan*) yarattı da ona şekil verdi.

20. Sonra ona yolu kolaylaştırdı.

(Âyet, «Ana karnından çıkmayı kolaylaştırdı» veya «Hayır ve şer yolunu seçmeyi kolaylaştırdı» şekillerinde anlaşılmıştır.)

21. Sonra onun canını aldı ve kabre soktu.

22. Sonra dilediği bir vaktte onu yeniden diriltir.

23. Hayır! (*İnsan*) Allah'ın emrettiğini yapmadı.

24. İnsan, yediğine bir baksın!

25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32. Şöyledi ki: Yağmurlar yağdırdık. Sonra toprağı göz göz yardım da oradan ekinler, üzüm bağları, sebzeler, zeytin ve hurma ağaçları, iri ve sık ağaçlı bahçeler, meyveler ve çayırlar bitirdik. (*Bütün bunlar*) siz ve hayvanlarınızı yararlandırmak içindir.

33. Kulakları sağır eden o ses geldiğinde,

34, 35, 36. İşte o gün kişi kardeşinden, annesinden, babasından, eşinden ve çocuklarından kaçar.

37. O gün, herkesin kendine yetip artacak bir derdi vardır.

38, 39. O gün bir takım yüzler parlak, güleç ve sevinçlidir.

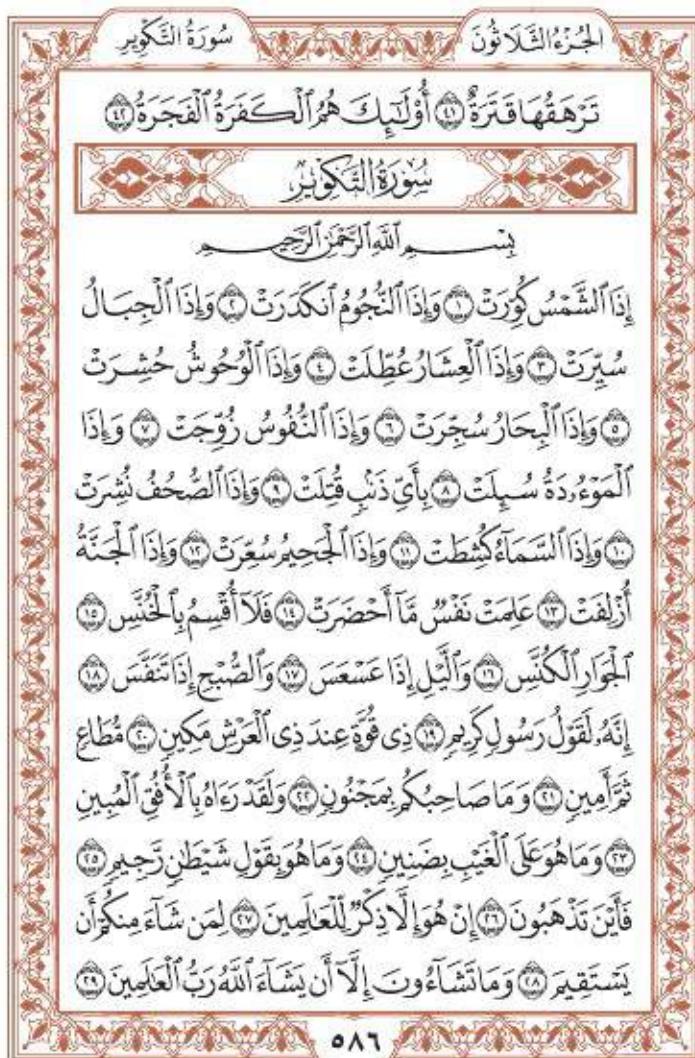
40, 41, 42. Yine o gün birtakım yüzleri de keder bürümüş, hüzeninden kapkara kesilmiştir. İşte bunlar kâfirlerdir, gûnahkârlardır.

(81)
SEKSENBİRİNCİ SÜRE
et-TEKVİR

Mekke'de inmiştir, 29 âyettir. Sürenin başında güneşin dürülmesinden söz edilmiş ve adını da buradan almıştır. Sürenin söz dizisinde, ihtiya ettiği konuya ilişkin anlamları yankılandıran ve güçlendiren mükemmel bir musiki, taklit edilemez bir âhenk vardır.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1. Güneş katlanıp dürüldüğünde,
2. Yıldızlar (*kararip*) döküldüğünde,
3. Dağlar (*sallanıp*) yürütüldüğünde,
4. Gebe develer saliverildiğinde,
5. Vahşî hayvanlar toplanıp bir araya getirildiğinde,
6. Denizler kaynatıldığından,
7. Ruhlar (*bedenlerle*) birleştirildiğinde,
- 8, 9. Diri diri toprağa gömülen kızı, hangi günah sebebiyle öldürülüdüğü sırıldığında,
10. (*Amellerin yazılı olduğu*) defterler açıldığında,
11. Gökyüzü sıynılıp alındığında,
- 12, 13. Cehennem tutuşturulduğunda ve cennet yaklaştırıldığında,
14. Kişi neler getirdiğini öğrenmiş olacaktır.
- 15, 16. Hayır! Akıp giden, bir kaybolup bir etrafı aydınlatan yıldızlara andolsun,
17. Kararmaya yüz tuttuğunda geceye andolsun,
18. Ağarmaya başladığında sabaha andolsun ki,
- 19, 20. O (*Kur'an*), şüphesiz değerli, güclü ve Arş'ın sahibi (*Allah'ın*) katında itibarlı bir elçinin (*Cebraîl'in*) getirdiği sözdür.

21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29. O orada sayılan, güvenilen (*bir elçi*) dir. Arkadaşınız (*Muhammed*) de mecnun değildir. Andolsun ki, onu (*Cebraîl'i*) apaçık ufukta görmüştür. O, gaybin bilgilerini (*sizden*) esirgemez. O lânetlenmiş şeytanın sözü de değildir. Hal böyle iken nereye gidiyorsunuz? O, herkes için, sizden doğru yolda gitmek isteyenler için bir öğütür. Âlemlerin Rabbi Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz.

(Âyetteki «gayb»dan kasdedilen mana, duyu organlarıyla idrak edilemeyen ve fakat inanılması gereken iman esaslarını içine almaktadır. Allah Resülünün onlar hakkında cimri davranışlığı, yani herhangi bir şeyi gizlemediği açıklanmıştır.)